

§ Samlingen 1889—90 ansøgte Manden, der havde været Barber ved Frederiks Hospital i 30 Aar og af Helbreds hensyn maatte trække sig tilbage, om Understøttelse, men Udvalget gjorde ingen Indstilling (se Tillæg B., Sp. 735—736). Andragerinden bemærker, at hun, der er 68 Aar gammel, har intet at leve af og er henvist til at søge sit Underhold hos et Par voksne Døttre, der ernære sig ved Haandgerning. Da en Ansøgning om Understøttelse fra Hospitalet er bleven afflaet, andrager hun nu hos Rigsdagen om at erholde en saadan.

Udvalget gør ingen Indstilling.

36. Fra forhenværende Overspillemand N. C. Westergaard af Kjøbenhavn om livsvarig Understøttelse (Indbragt den 5te December 1892 af Folketingsmanden for Tisted Amts 2den Valgkreds, Sagd).

§ forrige Samling forelaa et lignende Andragende (se Tillæg B. Sp. 1307—8, hvortil henvises); men Udvalget gjorde ingen Indstilling.

Udvalget gør ingen Indstilling.

37. Fra Husmand Chr. Sørensen (Thomasfær) af Virklund om Understøttelse i litterært Njemed. (Indbragt den 7de December 1892 af Folketingsmanden for Skanderborg Amts 3dje Valgkreds, Bøtfer.)

§ Samlingen 1888—89 forelaa et lignende Andragende (se Tillæg B. Sp. 39—40, hvortil henvises.) Udvalget gjorde ingen Indstilling fordi der intet Svar forelaa fra Ministeren. Andrageren ophører nu, at han tre Gange har indgivet Ansøgning til Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet uden at erholde noget Svar, og ser dert et Afslag fra dets Side.

Udvalget gør ingen Indstilling.

38. Fra 812 Land- og 30 Bykommuner om Udbetalingen af de Beløb, der ifølge Loven om Alderdomsunderstøttelse skulle tilskydes Kommunerne af Statskassen. (Indbragt den 7de December 1892 af Folketingsmanden for Randers Amts 3dje Valgkreds, Neergaard.)

Der andrages om, at der ved Udbetalingen af de Beløb, der ifølge Loven om Alderdomsunderstøttelse af 9de April 1891 § 9 skulle tilskydes Kommunerne af Statskassen, maa blive anvendt den for disse gunstigste Fortolkning af Loven, saa at de, saa vidt muligt, kunne faa Halvdelen af deres Udgifter efter nævnte Lov refunderede. Der anholdes derfor om, 1) at det fulde Beløb af 1 Million Kr. aarlig i Finansaarene 1891—92 til 1894—95 og 2 Millioner Kr. aarlig for Eftertiden maa stilles til Raadighed, og at, hvad der heraf muligvis maatte spares i enkelte Aar, henlægges til et særligt Fond, for at dette kan anvendes senere, naar Understøttelsen maatte stige saaledes, at der blev Brug for større Tilskud end bevilget, 2) at Statskassens Refusion i Henhold til Alderdomsunderstøttelseslovens § 9 altid føres til Udgift i det Finansaar, i hvilket den virkelig udbetales, saaledes at f. Eks. Refusionen for den af Kommunerne i Aaret 1891 hvede Alder-